

slaaet, at Finansministeren bemyndiges til at tillade en længere Regnskabsperiode, mod at der maanedlig indsendes Uddrag af vedkommende Regnskabsførers Bøger.

I § 8 har man for at opnaa den størst mulige Ensartethed fundet det hensigtsvarende at fastslaa, at Finansministeren er den øverste Myndighed i alle Regnskabs-sager, dog at denne Myndighed selvfølgelig udøves efter Samraad med de forskellige Fagministre, hvorhos der om de Regler, der kan være fælles for alle Styrelses-grene, bør indhentes Erklæring fra det nedefor omhandlede Statsregnskabsraad. Af Hensyn til Statsbanernes, Telegrafvæsenets og Postvæsenets særlige Forhold har man fundet det naturligt at lade vedkommende Centralstyrelse fastsætte de særlige Regler for disse Virksomheders indre Regnskabsførelse i Overensstemmelse med, at det i disse Etablers Styrelseslove er fastslaaet, at Generaldirektøren har den øverste Ledelse af Etablers Drift, selvfølgelig under Ansvar overfor Ministeren.

I § 9 har man fundet det hensigtsmæssigt udtrykkeligt at fastslaa Regnskabsførernes vel iøvrigt selvfølgelig Pligt til at gennemgaa Regninger og andre Bilag, der hører til deres Regnskaber.

Til Kapitel III.

Reglerne i dette Kapitel falder efter deres Indhold i 5 Underafdelinger, nemlig a) almindelige Regler om Revisionens Formaal og Forudsætninger (§§ 10—13), b) af hvem Revisionen udføres (§§ 14—17), c) om Organisationen af Hovedrevisionen (§ 18), d) nærmere Regler om Revisionens Udførelse og hvem Pligten til Kasseeftersyn paahviler (§§ 19—24) og e) Reglerne om Statsregnskabsraadet (§§ 25—26).

Forinden man gaar over til en Omtale af Forslagets enkelte Paragraffer, skal man om det under b) nævnte Spørgsmaal i Almindelighed bemærke følgende:

Revisionen af Statens Regnskaber her i Landet er for Tiden delt mellem en Række forskellige Institutioner med forskellig Organisation og uligeartet Myndighed i Forhold til Regnskabsførerne (i. Revisionsdepartement, Toldrevisionsdepartementet, Jernbane-, Post- og Telegrafvæsenets Regnskabsafdelinger og de til disse Etabler saavelsom til Toldetaten knyttede Hovedrevisorater, Krigs- og Marineministeriets Revisionskontorer og flere), hvortil kommer, at der for en stor Del af Statsregnskabet Poster enten ikke aflægges dokumenteret Regnskab, eller at Regnskabet ikke gøres til Genstand for Revision. Forholdet

er derimod i de fleste europæiske Stater ordnet saaledes, at i alt Fald alle den egentlige Statsadministrations Regnskaber — selv om visse af dem nogle Steder underkastes en forudgaaende Revision indenfor den paagældende Administration — indgaar til Revision i et centralt Revisionsinstitut, i Sverrig „Riksräkenskapsverket“ i England »the Audit Department«, i Tyskland »der Rechnungshof«, i Holland »das allgemeene Rekenkammer«, i Frankrig og Belgien »la cour des comptes«, i Italien »la corte dei conti« o. s. v.

Selv om disse Revisionsinstitutter frembyder en Række Forskelligheder saavel med Hensyn til deres Organisation, — idet nogle er organiserede i Lighed med vore kollegiale Domstole, andre i Lighed med vore Generaldirektorater — som med Hensyn til de dem tillagte retslige Beføjelser, idet nogle har en vis dømmende Myndighed, andre ikke, er det dog et fælles Træk i de fleste af de paagældende Ordninger, at vedkommende Revisionsinstitut anses at udøve sin Revision ikke alene paa Administrationens eller Regeringens Vegne, men enten som i England tillige paa Parlamentets eller som i Tyskland og Frankrig i Henhold til en selvstændig Myndighed af en med Domstolens beslægtet Art.

Til Grund herfor ligger formentlig den Tanke, at under konstitutionelle Forhold ikke blot Regeringen som saadan, men ogsaa Statsborgerne i Almindelighed og Folkerepræsentanterne er interesseret i, at Statens Regnskaber underkastes en fyldestgørende Revision, og man har ment at maatte erkende Rigtigheden af denne Tanke, der jo ogsaa har fundet et Udtryk i Grundloven gennem det ved sammes § 49 oprettede Statsrevisorat, selv om dette hverken efter sin Organisation eller de til dets Raadighed stillede Virkemidler kan sammenstilles med de ovenfor berørte Revisionsinstitutter.

Man har dog bl. a. paa Grund af de dermed forbundne Omkostninger ikke ment at kunne lægge nogen af de berørte udenlandske Ordninger til Grund for sine Forslag, men har ment at burde forsøge, om ikke en saavel for Regeringen som for Rigsdagen tilfredsstillende Ordning kan naas ved Benyttelse og eventuelt videre Udvikling af de alt her i Landet kendte Revisionsorganer, og man har da foruden paa Statsrevisoratet særlig haft sin Opmærksomhed henvendt paa de i de senere Aar oprettede Hovedrevisorater, der, selv om de er rent administrative Organer, dog er stille i et vist Forhold til Statsre-